

κίω, ἵνα καταδείξῃ, ὅτι ἡ μεγάλη ψυχὴ ἥμιστα μὲν καταβάλλεται ὑπὸ τῶν τάλαιπωριῶν τῆς περιβαλλούσης αὐτὴν ὕλης, μέγιστα δὲ διαπράττει ἔργα καὶ ἐν πονηρῷ σώματι; Ὅπως δ' ἔποτε καὶ ἂν ἔχῃ τοῦτο, ὁ δυστυχὴς Χαμερλίγγιος τριάκοντα ὅλα ἔτη κατατρυχόμενος ὑπὸ δεινῆς νόσου διῆγε τὸν βίον μακρὰν τῆς κοινω- νίας τῶν ἀνθρώπων, ἀμέτοχος πάσης χαρᾶς καὶ πάντων τῶν γηίνων ἀγαθῶν καὶ αὐτῶν τῶν τοῦ συζυγικοῦ βίου. Περιεργότατον δὲ φαίνεται,

ὅτι ὁ ἐνθουσιῶν ὑπὸ τοῦ καλοῦ, ὁ ἐκ παιδικῆς ἡλικίας ἐρωτικώτατα διατιθέμενος ὑπὸ τῆς γυναικείας καλλονῆς, ὁ καὶ ἐκ τῆς ὄψεως μόνης τῶν εἰκόνων ἀγνώστων καλλονῶν τιτρωσκόμενος τὴν ψυχὴν, ὁ διὰ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ καὶ τῆς μορφῆς τοσοῦτον μαγεύων τὰς γυναῖκας οὐδέποτε ἀληθῶς ἠγάπησεν, ἢ, ὡς αὐτὸς ἐνόμιζεν, οὐδέποτε ἠγαπήθη καὶ ἐκ τούτου ἄγαμος διεβίωσεν.

Ἄκολουθετ

ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ ΧΑΤΖΗΚΩΝΣΤΑΣ.

Ἡ λυγερή

Συνέχεια· ἴδη σελίδα 209.

Καὶ ἐθύθισε τὴν μίαν κληματόβεργαν ἐντὸς τοῦ ποτηρίου. Ἦκούσθη βραχὺς συριγμὸς ἐκ τῆς ἐπαφῆς τοῦ πυρὸς μετὰ τοῦ νεροῦ καὶ ἡ γραῖα ἔρριψε τὴν κληματόβεργαν ἐσθραμένην ἄνω τοῦ ὤμου τῆς, πρὸς τὰ ὀπίσω.

— Τ' ἄστρο τῆς Κλαδευτήρας κι' ὁ γιὸς μ' ὁ γιόκας μου νὰ πάρουνε τὴν ἄφτρα τὴν ἀρχόντισσα! ἐπανελάβε ἡ γραῖα στραφεῖσα κατ' ἀντιθέτον διεύθυνσιν.

Καὶ ἀπέσβεσε τὴν δευτέραν κληματόβεργαν. Ἄφροῦ δ' ἔπραξε τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὴν τρίτην ἡ Κυρὰ Παγῶνα ἔφερε τὸ νερὸ καὶ ἐπότισε τὸ παιδίον.

— Τῆς γείτοσες σου! ἐπευχήθη.

Καὶ χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὰς εὐχαριστήσεις καὶ τὰς καλὰς δεήσεις ὅσας ἡ νεᾶνις εὐγνωμονοῦσα ἀπύθυνεν εἰς τὸν Παντοδύναμον διὰ τὴν ψυχὴν τῆς ἡ Κυρὰ Παγῶνα ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ παρθύρου μικρὰν μακρὴν χύτραν κ' ἐπλησίασε τὸ παιδίον. Διότι ἐκτὸς τῶν ἐξορκισμῶν τῆς ἡ γραῖα εἰς πολλὰς παθήσεις ἐδέχετο συνεπικουρούς καὶ ἀλοιφὰς καὶ φάρμακα παντοῖα τῆς δημώδους φαρμακευτικῆς. Ὁ μικρὸς κατακαπνισμένος οἰκίσκος τῆς δὲν ἦτο μόνον θεραπευτήριον, ἀλλὰ καὶ φαρμακεῖον καὶ βοτανῶν ἀποθήκη. Ἐντὸς τριῶν χαμηλῶν ἐρμαρίων περιέκλειε πάντοτε δέσμας ἀπεξηραμμένων φυτῶν τὰ ὅποια αὐτὴ ἡ γραῖα ἀνεκάλυψε, ρίζας βαρυόσμους, τῶν ὁποίων τὴν ἰαμακτικὴν δύναμιν αὐτὴ μόνη ἐγνώριζεν, ἐργαλεῖα χειρουργικὰ, κατεσκευασμένα ἐξ αἰμάτων καὶ πύου, ἔμπλαστρα διαφόρου μεγέθους, τολύπας βάμβακος καὶ ξαντοῦ. Μικρὰ ὑέλινα δοχεῖα ἐφύλασσον ἐπιμελῶς τὸ βάλσαμον, τὰ μεταξῶδ' ἡ ἐκεῖνα λευκὰ πτίλα, τ' ἀποσπώμενα ἀπὸ τοῦ στήθους τῶν ἀγριοχῆνων καὶ ἰκανὰ νὰ ἐπίσχωσι τὸ ὀρηκτικώτερον βεῦμα τοῦ αἵματος καὶ νὰ ἐπουλώσωσι πᾶσαν πληγὴν κατὰ τὰς ἰδέας τῆς δημώδους ἰατρικῆς. Χύτραι μικραὶ μετὰ μεγάλων, κατὰ διαφόρους στιβάδας, ἔφερον πολλαπλᾶ ἐχυλίσμα-

τα καὶ βάμματα καὶ ἀλοιφὰς ἰκανὰς νὰ κατατρώγουν τὰς σεσηπιὰς σάρκας, νὰ βευστοποιοῦν τὰ ὀστά, ν' ἀποσυνθέτουν τὰς τρίχας, νὰ διαχωρίζουν τοὺς ὕμηνους, νὰ ἰσοπεδοῦν καὶ τὰς πλέον γεγηρακυῖας ὑπερσαρκώσεις. Ἡ χύτρα τὴν ὁποίαν ἐκράτει ἡ Κυρὰ Παγῶνα εἶχε ῥοδόμηλην, τὸν ὑπόξανθον ἐκεῖνον καὶ γλυκάζοντα πολτόν, τὸν ὁποῖον μόνη κατεσκευάζε συμμίσγουσα μοσχοκάρυα καὶ συκάμινια μετὰ φύλλων ῥόδου καὶ μέλιτος καὶ ὄζους καὶ ἀποβράζουσα ἐν χωματίνῳ ἀγγεῖῳ. Δι' αὐτῆς ἡ γραῖα, τῆς στυπτικῆς καὶ καυτηριώδους, ἐπέχριε μετὰ τὸν κατάλληλον ἐξορκισμὸν τοὺς πάσχοντας λαιμοὺς καὶ τὰς ἄφθας.

Μόλις ἡ Κυρὰ Παγῶνα ἐπεράτωσε τὴν ἐπίχρισιν τοῦ στόματος τοῦ παιδίου ἡ Ἄνθ' ἡγέρθη ν' ἀναχωρήσῃ.

— Ὅχι· κάτσε, καυμένη, λιγάκι· εἶπεν ἡ γραῖα μετ' ἰατρικῆς φωνῆς θὰ σοῦ 'πῶ γι' αὐτὸ ποῦ συλλογιέσαι.

Καὶ ἠτένισεν αὐτὴν μετ' ἐπιμέλειαν παραδόξου ἐκφράσεως, μ' ἓνα χαμόγελο σατανικόν, τὸ ὁποῖον καθήλωσεν ἐπὶ τοῦ καταφλοιῦ τὴν λυγερὴν. Ἐντροπὴ κατέλαβεν αἴφνης αὐτὴν καὶ ἡ καρδία τῆς ἤρχισε νὰ βροντοκτυπᾷ ἐν προσδοκίᾳ ὑψίστη. Δι' αὐτὸ ὅπου συλλογίζεται ὁ τῆς ἠμιλήση ἡ γραῖα! ῥίχνει λοιπὸν τῷ ὄντι εἰς τὰ ἄστρα ἡ Κυρὰ Παγῶνα καὶ μανθάνει τὰ κρύφια συναισθήματα τῶν ἀνθρώπων! Πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ γνωρίζῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον αὐτὴ συλλογίζεται κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν· ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔχει εἰς τῆς καρδίας τὰ βάθη καὶ δὲν τολμᾷ οὐδ' αὐτὴ ἡ ἴδια νὰ φέρῃ εἰς τὰ χεῖλη τῆς; Καὶ τί τάχα θὰ τῆς εἶπῃ περὶ αὐτοῦ, τί μέλλει ν' ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ στόμα αὐτό, τὸ ὁποῖον δὲν ἀνοίγεται παρὰ μόνον διὰ νὰ τοξεύσῃ ὀρηκτὸν ἐξορκισμῶν, τί μέλλει νὰ ἀκούσῃ περὶ τοῦ ἀγαπημένου τῆς; Ἦτο τῷ ὄντι περιέργος νὰ μάθῃ ἡ λυγερή. Ἐφοβεῖτο ὅμως μήπως ὁμιλήσῃ πολὺ ἐλευθέρως περὶ τοῦ Γεωργίου, περὶ τοῦ ἔρωτός τῆς ἡ γραῖα καὶ ἐκυμαίνετο μετα-

ξὺ τῆς ιδέας νὰ μείνη καὶ νὰ μὴ μείνη, προτιμῶσα τὸ ἓν καὶ τὸ ἄλλο ἐναλλάξ.

— Ὅχι, θὰ πάω, θειά μου· θὰ πάμε ἔς τὸ πανηγύρι αὐριο κ' ἔχουμε δουλειές· εἶπε πηδῆσασά αἴφνης ὀρθία.

— Τὰ βαφτίσια θάχτετε;

— Ναί.

Ἄλλ' ἐνῶ ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν νὰ φύγη ἐκοντοστέκετο ἤδη μετανοῦσα, κ' εὐχομένη ὅπως τὴν κρατήσῃ ἡ γραῖα καὶ τῆς ὁμιλήσῃ δι' ὅτι ὑπεσχέθη εἰς τὴν ἀρχήν. Ἡ Κυρὰ Παγῶνα ἐμάντευσεν εὐθὺς τὴν παλιμβουλίαν τῆς λυγερῆς καὶ ἔχαμογέλασε προσβλέπουσα αὐτὴν ἀτενῶς. Ἡ Ἀνθὴ ἐθυμώθη διὰ τοῦτο κ' ἐκοκκίνισεν ἔτι περισσότερον, ἐννοήσασα ὅτι ἀπεκαλύφθη ἡ ἀδυναμία τῆς πρὸ τῆς γραΐας. Μὰ πῶς τὰ μαντεύει αὐτὰ ὅπου ἔχει σφαλισμένα μέσα τῆς ἡ μάγισσα ἔ;

— Ἀκουσε, κόρη μου· τὸ καλὸ πού σοῦ θέλω, ν' ἀφήσῃς αὐτὴν τὴν πετριά· ὁ Νικολός εἶνε γαμβρός κ' ὅπου καλὸ μοῦ θέλει!

Οὕτω ἀπήντησεν ἡ Κυρὰ Παγῶνα εἰς τὴν ἐνδόμυχον ἐκείνην ἐρώτησιν τῆς λυγερῆς· καὶ τὸ γραῶδες ἐρευνητικὸν βλέμμα τῆς ἔφερεν ἄνω κάτω τὸν νοῦν τῆς. Πετριάν, ὅποιαν πετριάν ἔλεγεν ἡ γραῖα; μήπως ἐπρότεινεν εἰς αὐτὴν ν' ἀναλλάξῃ τὸν Γεώργιον μὲ τὸν Νικολόν;

— Ἀφ' ἑὶς τὰ λόγια, θειά Παγῶνα! ἐψιθύρισεν ἡ λυγερὴ ἐν ἀδημονίᾳ.

— Γιατί, θυγατέρα· τοῦ σπιτιοῦ σὺς ἄνθρωπος ὁ Νικολός!

Ἡ Ἀνθὴ ἔμεινε κατάπληκτος εἰς τὸ ἐπιχειρημα τοῦτο τῆς γραΐας. Δὲν ἐσκέφθη ποτὲ πρὶν ὅτι ὁ Νικολός, ἓνας ἐξευτελισμένος μπακαλόπαις, ἠδύνατο νὰ ἔχῃ δικαιώματα ἐπ' αὐτῆς ἀπλῶς καὶ μόνον διότι ἦτο ἄνθρωπος τῆς πατρικῆς τῆς οἰκίας. Ἄλλ' ἡ Κυρὰ Παγῶνα ἤρchiσε νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι τοῦτο ἦτο ἀρκοῦσα ὑποχρέωσις. Καὶ μετ' ὀλίγων ἀνέλαβε πρόσωπον προξενητρίδας καὶ ἤρchiσε νὰ ὁμιλῇ μετὰ σοβαρότητος ἀξίας τοῦ θέματος, τὸ ὅποιον ἀνέπτυσσε, περὶ τοῦ μέλλοντος γαμβροῦ, πλουτιζουσα αὐτὸν μὲ παντὸς εἶδους ἀρετάς, εὐρίσκουσα χάριν καὶ κομψότητα ἀπαράμιλλον εἰς ὅλα, εἰς τὸ βραχὺ ἀνάστημα, τὴν προέχουσαν κοιλίαν, τὴν εἶνα τὴν κολοκυνθῶδη, τὸ ἐξανθηματικὸν πρόσωπον τοῦ Νικολοῦ.

Αἱ προξενήτριαι τῶν χωρίων ἔχουν τὴν χάριν τοῦ λόγου καὶ τὴν πειστικότητα φυσικὴν, ὡς νὰ ἐγεννήθησαν ἐπίτηδες δι' αὐτὸ τὸ ἔργον. Ἔχουν πάντοτε τὴν καλωσύνην νὰ ὁμολογοῦν ὅτι αὐταὶ εἶνε οἱ μόναι καλοθεληταὶ τῶν ἀνθρώπων. Κοπιᾶζουν, ὄχι διὰ τίποτε ἄλλο, ἀλλ' ἀπλῶς διὰ νὰ κάμουν ἓνα καλὸ, τὸ ὅποιον περᾶ ἀπὸ τὰ χέρια των, εἰς τοὺς προξενουμένους. Βλέπουν τὸν γαμβρόν τόσο καλόν, γνω-

ρίζουν τὴν νύμφην τόσο ἀγαθὴν καὶ εἶνε πεπεισμένοι ὅτι αὐτοὶ οἱ δύο θὰ κάμουν ἓνα ἀγγελικὸν ἀνδρόγυνον. Διατί λοιπόν, Θεέ μου καὶ Κυρίέ μου, νὰ μὴ φροντίσουν νὰ τὰ τελειώσουν; Θὰ κάμουν ἓνα καλὸ, μεγάλο καλὸ εἰς τοὺς νέους, εἰς τὰς οἰκογενείας των καὶ θ' ἀναπαύσουν καὶ αὐταὶ τὴν ψυχὴν των. Διότι πάντοτε αἱ προξενήτριαι διὰ τὴν ψυχὴν των ἐργάζονται. Μία γωνία ἐξησφαλισμένη ἀπὸ πρὶν εἰς τὸν Παράδεισον εἶνε μικρὸν πρᾶγμα; Ἡ ἰδέα μόνη ὅτι θὰ ζῆ ἡ ψυχὴ μετὰ τῶν πτερωτῶν ἀγγέλων καὶ θὰ πλανᾶται ἀμέριμνος καὶ ἡσυχος εἰς τερπνοὺς λειμῶνας, μετὰ τῶν ἀγνῶν ἐκ γάλακτος καὶ μέλιτος ποταμῶν ἀντὶ νὰ διαιτᾶται μαζὶ μὲ κερασφόρους δαίμονας καὶ δυστυχεῖς ἀμαρτωλοὺς δὲν εἶνε ἀρκοῦσα ἀνταμοιβὴ εἰς μίαν ἀμαρτωλὴν προξενήτριαν; Χωρὶς νὰ ὑπολογίσῃ κανεὶς καὶ τὴν ὑλικὴν ἀμοιβὴν εἰς τὸν ἐπάνω κόσμον τὰ δῶρα τὰ ὅποια θὰ τῆς προσφέρουν ἡ νύμφη καὶ οἱ συγγενεὶς καὶ ὁ γαμβρός, ἀμα ἀποπερατωθῆ τὸ συνοικέσιον. Καὶ τροχίζουσι αἱ γραῖαι τὴν γλῶσσαν των καὶ κινοῦν τοὺς πόδας των καὶ τρέχουν ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην οἰκίαν, ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἐνδιαφερομένου εἰς τὸν ἄλλον, ἀκαταπόνητοι μ' ἓνα μυστηριῶδες ὕφος, μὲ τὴν ἐχεμύθειαν ἐπὶ τοῦ προσώπου ἀποτετυπωμένην καὶ λέγουσι καὶ ὄλο λέγουσι. Σφρηηλατοῦν τοὺς λόγους των μετὰ μεγάλης δεξιότητος, προφέρουσι τὰς φράσεις των μετὰ μελιχίου τόνου καὶ διδοῦσι εἰς αὐτάς, ἐν ἀγνοίᾳ των ἴσως, ὕψην ἀντικρυς ἀντίθετον πρὸς τὴν χωρικὴν αὐτῶν καὶ ἀγροῖκον ιδιότητα. Αἱ περίοδοι τῆς ὁμιλίας των ἄλλοτε εἶνε ἔντονοι, ἄλλοτε εἰς ἀδύνατον ψιθυρισμὸν ἀπολήγουσι, κατὰ τὰς περιστάσεις πάντοτε καὶ τὴν ἐντύπωσιν τὴν ὅποιαν εἶνε ἀνάγκη νὰ προξενήσουν εἰς τοὺς ἀκούοντας. Αἱ λέξεις ἐξάγονται συνεσφιγμέναι ἀπὸ τὰ χεῖλη των, συνδεδεμέναι ἀρρήκτως ἢ μία μετὰ τῆς ἄλλης, ὥστε τὸ ὑποθετικὸν «ἀν πάρῃ ἢ προξενουόμενος» νὰ ἐκλαμβάνεται, παρὰ τῶν συγγενῶν τῆς νύμφης ὡς «ἀμπάρι», δηλαδὴ ἀποθηκῶν σίτου καὶ κριθῆς κατόχον τὸν γαμβρόν των. Κ' ἐνῶ ὁμιλοῦν αἴφνης πρὸς τὴν μητέρα μὲ μυστικότητα, προσβλέπουν καὶ τὴν κόρην μὲ βλέμμα συμπαθείας, προστασίας περισσῆς, ὡς νὰ τῆς λέγουν ὅτι δι' αὐτὴν κοπιᾶζουν καὶ τῆς ἔχουν ἓνα καλὸν γαμβρόν, καλὸν ὡς τὸ χρυσάφι καὶ ὠραῖον ὡς βασιλόπουλο!.

Οὕτως ὠμίλει ἤδη καὶ ἡ Κυρὰ Παγῶνα εἰς τὴν λυγερὴν. Μὲ ποιητικὴν ἔξαρσιν ἧτις ἐζωογονεῖ πῶς τὸ μαραμμένον πρόσωπόν τῆς, μὲ ὀφθαλμοὺς ὀξεῖς καὶ ἐκφραστικούς, μὲ κινήσεις τῶν χειρῶν παραστατικὰς καὶ διὰ ζωηροῦ λόγου πλήρους θελκτικῶν εἰκόνων τῆς ζωῆς, καταπλούτιζε τὸ εἶδωλόν τῆς κ' ἐπέμενε ν' ἀναστηλώσῃ αὐτὸ ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς παρθένου.

Ἄλλ' ἡ γραῖα ἐβράδυνε νὰ ἔλθῃ· ἡ θέσις κατείχετο ἤδη ὑπὸ ἄλλου εἰδώλου, ἀγνοῦ καὶ ἀσπίλου εἰδώλου, καὶ ὄχι ὑπ' ἐκείνου τοῦ εὐτελοῦς καὶ πεπαλαιωμένου, ὅπερ μᾶλλον ἀπαισιώτερον ἔκαμνον αἱ βαφαὶ καὶ οἱ ψευδεῖς λίθοι, μὲ τοὺς ὁποίους τὸ περιέβαλλεν ἡ προξενήτρια. Ἡ Ἀνθὴ ἤσυχος, ἔχουσα τὴν ψυχὴν πλήρη ἐκ τοῦ ἔρωτος τοῦ Γεωργίου, γνωρίζουσα τὴν καρδίαν τῆς ἀπροσπέλαστον εἰς πᾶσαν ἐπιβουλήν, εἶχεν ὄρεξιν κατ' ἀρχὰς νὰ γελᾶσῃ, ἀκούσασα τοὺς ἐξωγκωμένους λόγους τῆς Κυρᾶς Παγῶνας καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔλεγε μετὰ εἰρωνῆς θαυμασμοῦ.

— Ἐτσι ἔ, θειά μου! . .

Ἄφου ὅμως εἶδεν ὅτι ἡ γραῖα ἐπέμενε εἰς τὸν σκοπὸν τῆς ἤρχισε νὰ καταστενοχωρῆται ἡ λυγερή. Τὰ στήθη τῆς ἐξωγκοῦντο ἀπὸ ἀγανάκτησιν πρὸ τοῦ ἀσχήμου ἐκείνου ἀτόμου, τὸ ὁποῖον ἡ προξενήτρια κατεφόρτωνε μὲ ὅλα τὰ χαρίσματα καὶ μετέβαλλεν εἰς ὑπερφυᾶ τελειότητα. Ἄν δὲν ἐγνώριζε καλῶς τὸν Νικολὸν αὐτῆ, μέχρι καὶ τῶν ἐλαχίστων λεπτομερειῶν, θὰ τὸν παρεδέχετο ὡς αὐτὸ τὸ βασιλόπουλο τοῦ παραμυθίου. τὸ ὁποῖον ἐνερανίζετο ἐκάστην νύκτα ἀπαστράπτων εἰς καλλονὴν καὶ χρυσοῦφεις στολὰς πρὸ τῆς ἐκπλήκτου βοσκοπούλας· τόσον τεχνικοὶ καὶ πειστικοὶ ἦσαν οἱ λόγοι τῆς Κυρᾶς Παγῶνας. Ἄλλ' εἰς τὴν Ἀνθὴν δὲν ἔκαμνον ἄλλο παρὰ νὰ φανερώσουν τὴν ἐπιτηδειότητα, τὴν ὁποῖαν εἶχεν εἰς τὸ ψεῦδος ἢ γόησσα. Κ' ἐπειδὴ πρὶν, ὅπως καὶ οἱ λοιποὶ χωρικοὶ, ἐθεώρει αὐτὴν εἶδος ἀγίας, ἄμωμον καθ' ὅλα καὶ ἀνελλιπῆ, ἀψευδῆ τύπον χριστιανῆς, ἤδη ἐξεπλήσσετο, διότι τὴν εὗρισκεν ἄλλοιαν. Ἀπ' αὐτὴν καθὼ φίλην τῆς ἀληθείας, σχεδὸν ἀπόστολον τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, τοῦ Θεοῦ ὅστις τιμωρεῖ τὸ ψεῦδος, ἐπερίμεμεν ἡ λυγερὴ ν' ἀκούσῃ ἐπαίνους μᾶλλον περὶ τοῦ Γεωργίου, ἂν ὑποτεθῆ ὅτι ἐγνώριζέ τι, καὶ ὄχι περὶ τοῦ Νικολοῦ. Ποῖος ἤμπορεῖ νὰ εἰπῆ ὅτι τὸ φεγγάρι λάμπει καλῆτερα ἀπὸ τὸν ἥλιον; Ἐλεγον ὅλοι ὅτι αὐτὴ ἀρέσκειται ν' ἀκούῃ νὰ λέγουν τὰ σῦκα σῦκα καὶ τὴν σκάφην σκάφην, διατὶ τάχα δὲν ἀρέσκειται καὶ νὰ τὰ λέγῃ; . .

— Ἀφ' ἑ τα, θειά Γιαννοῦ . . πάψε πιά! . . εἶπε τέλος πρὸς τὴν γραῖαν μετὰ μορφασμοῦ, ὡς νὰ ἔλεγεν ὅτι τὴν ἀηδίασεν.

— Γιατί, θυγατέρα; δὲ σ' ἀρέσει ὁ ἀγουρος;

Καὶ ἡ γραῖα ἔλαβεν αἴφνης ἀπαισίαν ἔκφρασιν, ὁποῖαν λαμβάνουν πάντοτε τὰ μεμαραμμένα λαδικά, ὅταν προσβληθοῦν· ἔκφρασιν ὀργῆς καὶ χλεύης καὶ χαιρεκακίας καὶ ἀπειλῆς ἐνταυτῶ. Ἡ ἀτυχῆς παρθένος συνεστάλη εὐθύς, φοβουμένη μήπως ἡ ἀγανάκτησις ἔκαμεν αὐτὴν νὰ ὑπερβῆ τὰ ὅρια τοῦ σεβασμοῦ, τὸν ὁποῖον ὤφειλε νὰ τηρῆ πρὸς τὴν γραῖαν μάγισσαν. Ἐγνώριζεν ὅτι ἡ ὀργὴ μιᾶς τοιαύτης γραίας δὲν εἶνε ἀκίνδυνος διὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ κατ' ἐξοχὴν διὰ

τὰς γυναῖκας. Καλῆτερον νὰ ἔχῃ τις νὰ κάμῃ μὲ τὸν διάβολον παρὰ μὲ τοιαῦτα ὄντα. Ἡ Κυρὰ Παγῶνα ἠδύνατο ἂν ἤθελε νὰ ἐκδικηθῆ αὐτὴν, νὰ καταστρέψῃ ὅλην τῆς τὴν τύχην· νὰ μαρᾶνῃ ὅλην τῆς τὴν ζωὴν. Τί θὰ ἔχανε αὐτῆ; ἓνα λόγον ἤρκει νὰ ἐκστομίση, ἀπ' ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἔχει εἰς τὴν κατοχὴν τῆς καὶ πρὸ τῶν ὁποίων αἱ ἀσθένειαι κρημνίζονται φοβισμένοι εἰς τὰ σκοτεινὰ λαγκάδια καὶ τὰ σπήλαια, μακρὰν τῶν ἀκτίων τοῦ ἡλίου, ἓνα κόμβον νὰ δέσῃ, εἴτε ἓν καθαλιστικὸν ψηφίον νὰ χαραξῇ εἰς τὸ τρίστρατον κ' ἐτελείωναν ὅλα διὰ τὴν Ἀνθὴν. Ἀπὸ εὐμορφον, ὡς ἐσυνείθισαν νὰ τὴν θεωροῦν ὅλοι εἰς τὴν κωμόπολιν, θὰ τὴν ἔβλεπον πλέον δυσειδῆ καὶ φθειριώσαν καὶ κανεῖς δὲν θὰ ἤθελε τὴν σχέσιν τῆς. Οὔτε οἱ γονεῖς τῆς, οὔτε αὐτὸς ὁ Γεώργιος! . . . ὁ Γεώργιος Βρανᾶς τοῦ ὁποῖου καὶ τὴν ζωὴν ἀκόμη ἤτο ικανὴ νὰ ἐπιβουλευθῆ ἡ γραῖα ἀφου ἐγνώριζε τὴν ἀγάπην των! Καὶ εἰς τὴν σκέψιν αὐτὴν ἀνετριχίασεν ὀλόκληρος ἡ λυγερὴ κ' ἐσκέφθη νὰ ζητήσῃ τρόπον συμβιβασμοῦ.

— Καλὸς καὶ τίμιος εἶνε, ἐψιθύρισε νῆπιως κ' αἰδημόνως κᾶπως· μὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι σὲ καιρὸ ἀκόμη.

— Ποιὸς τὸ λέει; εἶπεν ἡ Κυρὰ Παγῶνα γελῶσα ἀπαισίως· ἀμ' ἔννοια σου, καλότυχῃ κι' ὁ κύρις σου τὰ τελείωσε . .

Ἡ Ἀνθὴ ἐπήδησε εἰς τὴν τελευταίαν λέξιν, ὡσεὶ ἐξαφνισθεῖσα. Ἠτένισε τὴν γραῖαν μὲ βλέμμα ὀργίλον μὴ συλλογιζομένη πλέον οὐδὲ μαγείας οὐδὲ τὴν ἔχθραν τῆς καὶ ἀρπάσασα εἰς τὴν ἀγκάλην τὸ παιδίον ἔφυγε δρομαίως ἐκεῖθεν.

**Ἐπεται συνέχεια*

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ.

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΝΑΥΤΙΚΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ ΚΑΣΤΕΛΛΟΡΙΖΙΩΝ

Ἄγριον πωρὸν καθάρια ἡμέρα.
Γέρο Βοριὰν ἀρμένιζε καὶ Νότον παλληκᾶρι.
Γιὰ νερὸ χάνεις καιρὸν καὶ γιὰ ψωμὶν ταξεῖδι.
Ἄστραψε δὲν ἐβρόνχησεν πάλε καινούργιος Νότος.
Εἶδες δόξαν τὴν αὐγὴν, εὔρε λιμάνιν τὸ βραδύ.
Κοντὰ ἔστου Μάρτι τῆς ὀχτώ, ἔχε τὸ μάτι σ' ἀνοιχτό.
Μακρὰ βροντῆ, κοντὰ βροχῆ.
Ὁ Γραῖγος εἰς τὴ θάλασσα σάν μέρημηγκας γεννιέται.
Οἱ κόρφοι καὶ τὰ πέλαα μοιράζουν τὸν ἀέρα.
Σπίτιν ὅσον ποῦ χωρῆς, καρὰβιν ὅσον ἡμπορεῖς.
Τὰ πολλὰ πολλὰ κουμάντα, τὸ καρὰβι μὲ τὴν πάντα.
Τ' αἰ Νικῆτα κοίτα, καὶ τ' αἰ Γεωργίου ξεκοίτα.
Τὴν τυρινῆν καὶ τῶν Βαγιῶ, μπαίνουσι δαιμόνοι ἔς τὸ γιαλό.
Τοῦ κακοῦ καιροῦ τὰ νέφη, ἄλλα πάνω κι' ἄλλα κάτω.
Τῶν καλῶν ναυτῶν αἱ νύμφαις τὸν Ἀπριλομάϊ χηρεύουν.
Χίλια μίλια ἓνας τάκος, κι' ἓνας τάκος χίλια μίλια.

[Ἐκ συλλογῆς Α. Χ. Σ. ΔΙΑΜΑΝΤΑΡΑ.]